

MUNI VIČER

Prevela s italijanskog
Gordana Breberina

■ Laguna ■

PISMO

„Popeti se u kočiju i otići. Daleko. Daleko od ovih brbljivica koje ogovaraju i nemaju ni trunku mozga! Hoću da putujem! Da putujem!“

Razvukla je usne u poluosmeh ne bi li se utešila i oči su joj se zacaklile, spremne da zaplaču. Sofija Harvi je zavrnila zatvarač na bočici mastila, spustila pero na pisaći sto i u rečenicu koju je upravo napisala dunula da bi se mastilo osušilo. Na kraju je zatvorila dnevnik.

Danas, u nedelju 4. juna 1913, ne mora u školu; možda će šetnja s roditeljima po parku Batersi odagnati tužne misli. Pogled na Temzu kako teče uvek prija:

Sofiji se mnogo dopadala voda u pokretu koja dodiruje obale dok slobodno putuje.

Želja za putovanjem bila je vrlo jaka. Nikada nije bila na letovanju, njena porodica to nije mogla sebi da priušti. Stoga se zadovoljavala snovima o zemljama i gradovima o kojima je učila iz knjiga. Zamišljala je predele opisane u mnogobrojnim pustolovnim romanima što je pročitala, gutajući ih kao da su čokoladne bombone. Volela je legende i misterije i upravo je među tim stranicama tražila snagu da prevaziđe slab karakter i suoči se sa sudbinom za koju je, kako joj se činilo u školi, bila predodređena. Previše podsmevanja, previše odbacivanja, previše poniženja... Maštanje je bilo jedini način da umiri svoje srce, naročito kada je čitala pesme Emili Dickinson. Mnogo joj se dopadalo kako je američka pesnikinja pisala. Njena majka Bet upoznala ju je s njenom poezijom pomoću nekih stihova koje joj je rado navodila. Jedan stih joj se naročito dopadao zato što je dobro opisivao njeno raspoloženje. Tog jutra ga je tiho ponovila:

Ne moraš odaja biti – da bi bio uklet –

Ne moraš kuća biti –

Materijalne će Prostore uvek

*Hodnici uma prevazilaziti –**

* Svi stihovi Emili Dickinson navedeni su prema prevodu Aleksandra Šurbatovića.
(Prim. prev.)

Ali danas, u tu sunčanu nedelju, osetila je snažan nagon da izađe iz svoje sobice, pa je pesme ostavila za veče.

Uostalom, to je bio poseban, svečan dan, tako da su čak i manje imućne porodice, poput njene, mogle da daju sebi malo oduška. Svi ugledni ljudi u Engleskoj došli su, naime, u Epsom, nadomak Londona, povodom derbija. Konjskoj trci su prisustvovali plemići, bogati buržuji, pa čak i kralj Džordž V.

„Kralj! Nikad mi se neće ukazati prilika da se sret-nem s njim. A čak i kada bi mi se ukazala, propala bih u zemlju od stida. Znam dobro da se uklapam u određene sredine“, promrmljala je sebi u bradu dok je gledala kroz prozor.

Znala je da glavni događaj na derbiju nije konjska trka, već šepurenje doteranih gospođa u odeći po posled-njoj modi, sa upadljivim, raskošnim nakitom, šeširićima sa neverovatnim cvetnim aranžmanima i rukavicama, torbicama i cipelama koje su obavezno bile u istoj boji.

U publici su sigurno bile i njene školske drugarice, zajedno sa svojim majkama, one brbljivice koje stvar-no nije više mogla da podnese. Iako su bile tako mlade, uvek su bile nakindžurene.

Sofija nije želela da se licka sa dvanaest godina. Za razliku od nje, Karola Hanover, Abi Grej i Debora Sta-ford bile su opsednute puderom, parfemima i šeširići-ma. Da i ne pominje bluzice sa puf-rukavima!

Ne, Sofiji se nije nimalo dopadala ta napadna moda. Osim toga, njeni roditelji nisu mogli da troše novac na takve gluposti, morali su da plaćaju pozamašnu školarinu kako bi ona mogla da pohađa školu *Memori*, jednu od najekskluzivnijih londonskih privatnih ženskih škola, u koju su išle ćerke viđenijih bogataša, advokata i plemića.

Njen otac Lukas bio je običan bankarski službenik i uspeo je da je upiše u tu školu zahvaljujući srodstvu s jednim pripadnikom viših društvenih slojeva. Njegov dalji rođak plemenitog porekla pristao je da jemči za Sofiju. Rate će, međutim, plaćati Lukas, koji je odlučio da ono malo ušteđevine uloži u ćerkinu blistavu budućnost. Njena majka Bet odrekla se mnogo toga i kuća im je bila prilično skromno, ali ipak pristojno uređena.

„Uči, dušo. Videćeš da ćeš dobro proći u životu“, često joj je govorila dok joj je češljala dugu plavu kosu.

Zahvaljujući prirodnoj lepoti i negovanim rukama, Sofija je bila lepa i bez skupe odeće koju su nosile njene drugarice iz škole *Memori*. Odeća se, naravno, nije mnogo primećivala ispod školske uniforme i široka bela kecelja bila je pravi spas za Sofiju. Tri brbljivice su, međutim, dobro znale šta nosi ispod i zbog toga su je zavitalavale svakog bogovetnog jutra. Po njihovom mišljenju, jednostavna široka plava suknja, na kojoj

je jedini ukras bio mali džep gde je mogla da sakrije maramicu kako bi obrisala nos, besprekorno bela bluza zakopčana do grla i bele čarape bile su bedna i prilično staromodna odeća. Ali najviše su joj se podsmevale zbog frizure: zbog dve kikice vezane plavim satenskim trakama.

Zvale su je „lutkica tunjavica“. Ona im nije odgovarala. Samo bi nekoliko sekundi zurila u njih onim svojim očima, plavim kao njene trake za kosu, i one bi pobesnele. Zbog stidljivosti nije odgovarala na njihovo zadirkivanje, već je pognute glave sređivala klupu.

Osveta za njihove pakosti stizala je, međutim, uvek u pravom trenutku i uvek je bila ista: to su bile pohvale koje je dobijala od gospođice Amabel Kuper, svoje nastavnice. Njena prilježnost i ozbiljnost uvek su bile nagrađene, ali je tuga zbog toga što nema prave drugarice s kojima bi se igrala ostavljala u njenom srcu prazninu koju nije mogla da popuni.

„I? Jesi li spremna? Otac ti je već na ulici“, požurivala ju je Bet i Sofija je obula cipele, strčala niz stepenice i pridružila joj se.

Popodnevna šetnja po parku Batersi donela joj je spokojstvo; drveće i cveće koje se rascvetalo na toplom junskom suncu bili su lek protiv utučenosti. Na kraju krajeva, to je bila lepa nedelja, bez kiše i sivog neba karakterističnog za London.

Uveče je, uz tanjir supe koja se pušila, ispričala roditeljima da ih narednog jutra u školi čeka lepo iznenađenje.

„Gospodica Amabel Kuper podeliće nam pisma koja su nam poslale neke starije gospođe. Treba da odgovorimo na njih. Tako će se uspostaviti veza između nas mladih i starica koje pate zato što su usamljene“, objasnila je, iščekujući prvenstveno očevu reakciju.

„Pisma? Kakva čudna ideja! Gospođica Kuper je nova nastavnica ako se ne varam?“ Lukas ju je pogledao pravo u oči.

Sofija je spustila kašiku. „Da, došla je pre samo nekoliko meseci i izgleda da je ostali nastavnici veoma cene.“

„Dobro. Je li to sa pismima njena ideja ili je to škola predložila?“ bio je uporan Lukas.

„To je njena ideja, ali ju je škola odobrila. Ukratko, gospodica Kuper je rekla da će taj ogled pozitivno delovati na starije gospođe, ali i na nas devojčice. Tako možemo da pravimo društvo nekome ko nema s kim da razgovara... Iako sam bila mala kad su mi baba i deda umrli, dobro se sećam koliko sam bila srećna kad sam bila s njima. Nedostaju mi.“

„Razumem te, mila, i nama mnogo nedostaju. Prerano su otišli. Mislim da je taj predlog za svaku pohvalu i da je taj ogled veoma poučan“, rekla je Bet, pogledavši

u muža. „Razmisli, Lukase, to nije čudna ideja. Naprotiv. Mnogi ljudi u odmaklim godinama žele da budu u dodiru s mladima, jer je to dobro za njih.“ Uzela je bokal i sipala ćerki čašu vode.

„Da, mama, tako je, a mi ćemo saznati mnogo toga o njihovom životu. Gospođica Kuper je rekla da pripadaju višim društvenim slojevima. Pisaće nam šta su radile kad su bile u našim godinama, u koju su školu išle, čime su se bavile kad su odrasle i o još mnogo čemu. Ali ne moramo da pristanemo na dopisivanje; već znam da se taj predlog nimalo ne dopada nekim mojim drugaricama. Karola, Abi i Debora su odmah naprćile nos. Meni se, međutim, dopada. I to mnogo.“ Sofiji je bilo drago zbog mamine podrške, a računala je i na očev pristanak.

„Ali da li te gospođe žive u Londonu ili neke žive i van grada? To je važno znati. Mislim da nije dobra ideja da pišete neznankama koje žive ko zna gde! Škola *Memori* je prilično skupa i smatram da su takvi predlozi besmisleni. Ne žrtvujemo se ovoliko zato da bi ti pisala pisma, nego da bi pohađala tu školu!“ Lukas je bio protiv – nije gledao blagonaklono na ideju da neko piše neznancima o svom privatnom životu.

„Da, znam, mnogo se žrtvujete zbog mene. I neću vas razočarati. Ujutru ću saznati ko su te gospođe i doneću kući pismo koje će mi gospođica Kuper dati, i

tako ćete znati o kome se radi“, odgovorila je s nadom da joj otac neće zabraniti da učestvuje u tom ogledu koji je zagolicao njenu radoznalost.

U ponedjeljak ujutru, tačno u sedam, već je bila obučena i spremna za doručak. Vrtela je glavom klateći kikice: „Hajde, mama, idemo. I danas je lep, sunčan dan, pešice će nam trebati samo deset minuta.“

Sofijino oduševljenje je obradovalo majku, koja se, kao i obično, nežno pozdravila sa ćerkom na ulazu u školsko dvorište. Dok je žurila nazad kući, Bet je videla kako se približavaju tri devojčice iz Sofijinog razreda. Karola, Abi i Debora su imale isti oholi pogled kao i njihove majke. Gospođe su je pozdravile klimnuvši glavom i Bet im je uzvratila pozdrav dok se žurno udaljavala. Licemerna učtivost, ništa više od toga.

Činjenica da pripada drugom, nižem društvenom sloju podizala je visok zid između njih i ljubaznost je bila jedino pouzdano odbrambeno sredstvo. Bet je bila potpuno svesna toga i nadala se duboko u sebi da Sofija ume da se suprotstavi podsmesima i pakostima kojih sigurno nije bila pošteđena. Nije joj, međutim, bilo ni nakraj pameti da je njena ćerka izložena tako teškim uvredama, koje su je bolele kao ubodi ostrim nožem.

Vređanje je tog jutra počelo čim je Sofija sela na svoje mesto.

„Lutkica tunjavica će prihvatiti pisamce!“, rekla je Karola cereći se.

Sofija je nepomično sedela i, ruku spuštenih na sve-sku, pogledala još praznu katedru. Abi i Debora su joj onda prišle i povukle je za kikice, tako jako da su joj iščupale pramenove kose, koji su pali na pod.

Sofija je jauknula i napravila bolnu grimasu. Suzdržala se i nije reagovala, ali je osetila bol u želucu. Polako je popravila plave trake, nadajući se da nije previše raščupana. Tri zlobnice su joj se i dalje smejale, a prestale su tek kada je u učionicu ušla gospođica Amabel Kuper, zastrašujuće mršava tridesetdvo godišnjakinja sa staklima naočara debelim kao dno tegle i glasom slavuja. Bila je jedna od najmlađih nastavnica u školi i uprkos krutom držanju i pomalo nabusitom ponašanju, ponekad je umela da bude nežna. Došla je u školu *Memori* nekoliko meseci ranije kako bi zamenila jednu stariju nastavnicu koja je prestala da radi, i svi su je hvalili. O njenom privatnom životu nije se mnogo znalo, osim da nije udata.

Gospođica Kuper je tog jutra imala blistav osmeh i u ruci je stezala crvenu fasciklu.

„Dobar dan“, pozdravile su je učenice uglas.

„Sedite, sedite“, rekla je sedajući za katedru. A onda je, kao i svakog jutra, izvadila iz torbice neobičnu lju-bičastu drvenu kutijicu s belim bombonama u obliku kuglica. Stavila je dve u usta i pročistila grlo.

Posle prozivke, otvorila je fasciklu, namestila naočare na nosu i saopštila razredu da su nekoliko minuta ranije stigla pisma starih plemkinja.

„Današnji dan, ponedeljak 5. jun 1913, vrlo je značajan za vas, ali i za školu. Započecemo jedan važan ogled, sprovešćemo ideju na koju smo stvarno ponosni. Ovde imam pisma koja ste dobile i koja ću vam odmah podeliti. Pored vaših imena, na spisku poslatom gospođama bili su i podaci o vašem uspehu u školi i opšta ocena o vama. Tako smo im olakšali izbor. Nadam se da sve pristajete da započnete dopisivanje. Ono nije obavezno, ali imajte na umu da ću voditi računa o tome. Ponekad su ljubaznost, vaspitanje i solidarnost važniji od školskog gradiva. Stoga će vaš uspeh zavisiti i od vaše predusretljivosti.“

„Uf, kako je to dosadno!“, prasnula je Abi.

Debora i Karola su takođe negodovala.

Amabel je podigla glavu: „Dosadno! Ko je to rekao?“

Abi Grej je sačekala nekoliko sekundi, a onda rekla: „Ja, gospođice Kuper.“ Bucmasti obrazi su joj podrhtavali.

„Recite, gospođice Grej. Imate neku primedbu?“, upitala je, spustivši naočare navrh nosa i zureći u devojčicu.

„Nisam rekla da je dosadno već... zanimljivo“. Kuka-vica Abi je besramno slagala i pogledala druge dve brbljivice.

„Da, stvarno je zanimljivo. To je veoma koristan ogled“, rekle su Karola i Debora ustavši.

Način na koji su podržale svoju drugaricu bio je nedoličan, ali je to, na sreću, kratko trajalo. Amabel Kuper nije nasela; odlično je znala da su te tri prilično velike bezobraznice i, isto tako, velike lažljivice. Osim toga, uopšte se nisu isticale u učenju. I tako je počela da proziva jednu po jednu učenicu kako bi im uručila pisma. Neke nisu želele da učestvuju u ogledu, tvrdeći da su njihovi roditelji protiv toga, ali su Karola, Abi i Debora razvukle usne u širok osmeh i vratile se u klupu sa pismom u rukama. Uostalom, trebalo je da poprave loš školski uspeh, i ovo je bila dobra prilika.

Onda je došao red na Sofiju.

„Dodite, gospođice Harvi. Ovo je poslednje pismo. Nadam se da ćete uskoro započeti dopisivanje“, rekla je, pruživši joj koverat.

Kad je Sofija izvadila pismo, primetila je da je papir debeo, bledoružičast i da prijatno miriše na začinsko bilje. Osim toga videla je da je u njega utisnut jajast plemićki grb, u čijoj je unutrašnjosti bilo drvo sa gustom krošnjom. Radoznalost joj je ipak najviše zagolicao zlatni natpis oko grba: „Prima Stelante?“, prošaputala je iznenađeno.

Pomislila je da je to prezime plemićke porodice kojoj stara gospođa pripada. I odmah je počela grozničavo da čita. Već su prvi redovi ostavili snažan utisak na nju.

Bajberi, nedelja 4. jun 1913.

Ime Sofija potiče od starogrčke reči σοφία i doslovno znači „znanje“, „mudrost“.

To je, dakle, važno ime. Tvoj školski uspeh i opšta ocena nastavnika pokazuju da si dobra i bistra devojčica. Možda malo previše stidljiva, ali objasnićeš mi zašto.

Ti ćeš umeti da me razumeš. Sigurna sam u to. U protivnom te ne bih izabrala. Znam da prstima uvijaš kikice dok ovo čitaš!

I bilo je tako! Stvarno je to radila. Odmakla je ruke od kose, razrogačila oči i pocrvenela. „Ali otkud ona to zna?“, uzviknula je neočekivano.

Njen glas je odjeknuo u učionici. Drugarice je nikada, ali baš nikada, nisu čule da tako glasno govori. I nastavnica ju je iznenađeno pogledala, ponadavši se da neće otkriti šta je pročitala. Karola i Abi su se okrenule da osmotre neobičan izraz na licu njihove omiljene žrtve i prigušile cerekanje tako što su pokrile usta rukama.

Sofija je bila crvena kao paprika; imala je osećaj da ju je napala vojska mrava: „Izvinite, gospođice Kuper, nisam želela da ometam čas“, uspela je da prošapuće.

Amabel je samo klimnula glavom i u učionici je ponovo zavládala tišina. Ostale učenice su nastavile da čitaju pisma, ali se činilo da nijedna nije toliko dirnuta. Jedino je Sofija bila uzbuđena, što je izazvalo veliku znatiželju tri brbljivice. Zanimalo ih je ko je starica koja je izabrala baš „lutkicu tunjavicu“.

„Šta ti je to napisala kad si se toliko uzбудila?“, upitala ju je Debora nagnuvši se iz klupe.

Ništa joj ne odgovorivši, Sofija je nastavila da čita.

Imam sedamdeset tri godine. Misliš da je to mnogo? Pa dobro, moja pogrbljena leđa i reumatski bolovi potvrđuju da nisam više tako mlada.

A ti? Šta tebe boli?

Ne, ne mislim na bolesti, već na ono žackanje u srcu. Toga je sigurno mnogo zbog tvoje stidljivosti. Nije li tako?

Devojčica je sada duboko udahнула. Kao da je ta nepoznata žena koja joj je pisala znala šta je muči. Kako je to moguće? Ona je samo svom dnevniku poveravala tajne i najskrivenije, duboke misli. Čak ni njena majka nije znala za njene strepnje i svakodnevnne brige. Stegla je pismo u rukama, zatvorila nakratko oči i pokušala da se smiri, a onda je nastavila da čita sa halapljivom znatiželjom.

Idem sada da spremim izvrstan čaj od zdravčice, ali ću dodati samo dve kapi mleka i pola kašičice šećera da ga zasladim. Pet je po podne, pravo vreme za uživanje u toplom napitku. Imaš li i ti tu zdravu naviku?

Ah, umalo da zaboravim, ja živim u grofoviji Glosteršir, u Bajberiju, preslatkom seocetu sa jedva šeststo duša koje se nalazi između Barnslija i Koln Sent Oldvinsa. Prilično je daleko od Londona, recimo da kočijom treba najmanje četiri-pet sati da se stigne ovamo. Zavisí od konjskog kasa i da li pada kiša. Ti voliš kočije, zar ne?

Umesto da se smiri, Sofija se još više uznemirila. Baš je juče u dnevniku napisala kako bi volela da putuje kočijom! A staričino pismo je nosilo upravo jučerašnji datum: nedelja 4. jun!

Podozrivo je spustila pismo na klupu i ponovo ga pročitala, red po red. Htela je da bude sigurna da je starica upravo tako napisala. Bilo je stvarno neverovatno da zna sve to o njoj. To nije mogla da bude puka slučajnost!

Zapitala se ko je plemkinja sa grbom porodice Prima Stelante koja ju je odabrala za ovo neobično dopisivanje i zašto je odabrala baš nju... Ovo joj se pitanje motalo po glavi, ali nije pronašla odgovor.

Spustila je pogled na poslednje rečenice, u želji da smiri živce, ali je bila previše uzbuđena i to joj nije pošlo za rukom. Žudno ih je pročitala, pomislivši da se možda u njima krije objašnjenje.

Dobro, vreme je da se pozdravim s tobom. Sad čekam tvoje pismo.

Ah... rasejana sam kao i obično, zaboravila sam da ti napišem adresu.

*Ledi Margaret Prima Stelante
Ulica Arlington 11A,
Grofovija Glosteršir – Bajberi*

„Ledi Margaret Prima Stelante. Bajberi!“, ponovila je tiho Sofija. Bila je potpuno smetena. Zvuk zvona ju je naterao da se trgne. Bilo je pola jedan i morala je da se vrati kući.

Žurno je ubacila knjige, sveske i pismo u torbu i skočila na noge, spremna da izađe. Pogled gospođice Kuper naterao ju je, međutim, da se zaledi: „Danas ste nešto nervozni, gospođice Harvi. To ne liči na vas. Da nije pismo uzrok tome?“

Sofija je progutala knedlu i dok su sve ostale učenice zurile u nju, uspjela je da odgovori ne zbunivši se: „Izvinite, pismo je zaista zagolicalo moju znatiželju.

Uzbuđena sam zbog onoga što sam pročitala. Mislim... mislim da ću odmah odgovoriti.“

„Baš mi je drago. To će biti lepo iskustvo. Ledi Margaret je prilično usamljena plemkinja“, napomenula je nastavnica skinuvši naočare. Onda je zamolila Sofiju da joj priđe. Pogled joj je bio izuzetno blagonaklon. Dodala je nekoliko reči koje su ublažile devojčicine strepnje: „Dobra dela moraju biti nagrađena. Vi ćete, gospođice Harvi, postići izuzetan uspeh u školi.“

Tri brbljivice su se značajno pogledale: nastavnica će po ko zna koji put nagraditi „lutkicu tunjavicu“; to je stvarno bilo previše! Osim toga, nije im bilo nimalo drago što je Sofija zadovoljna. Ona je bila poznata po stidljivosti i uzdržanosti. Šta li je izazvalo ovu promenu? I zašto pisma koja su one dobile nisu bila isto tako zanimljiva? U njima se govorilo samo o zdravstvenim tegobama i dosadnim pravilima lepog ponašanja. Njima je to bilo odlično poznato, imale su i one bake koje su im to ponavljale svakog bogovetnog dana.

„Tunjavica se raznežila zbog pisma te babetine zato što nema više babu i dedu“, zaključila je zajedljivo Abi.

Debora i Karola su se zakikotale i složile da je to jedino objašnjenje za Sofijino čudno ponašanje: izgubila je babu i dedu i sada se uzbudila zbog pisma jedne starice.

Ona nije obraćala pažnju na njihovo cerekanje, već je izašla brzim korakom iz učionice. Majka ju je već čekala ispred školske kapije.

„Šta ti je? Oznojila si se!“, uzviknula je Bet prešavši rukom preko ćerkinog čela.

„Nije mi ništa, mama, hajdemo kući. Moram da ti pričam o pismu. Bojim se da se tati neće dopasti.“

„Zašto? Šta je to tako neprimereno u tom pismu? Uostalom, ko ga je napisao?“, upitala ju je majka produživši korak.

Sofija je duboko uzdahnula. „Ledi Margaret Prima Stelante. Živi van Londona, u Bajberiju.“

„Prima Stelante. Koja joj je plemićka titula?“ Bet se naglo zaustavila na pločniku.

„Ne znam, mama, ali to je stvarno neka neobična gospođa. Vrlo je draga. Videćeš kad budeš pročitala pismo. Ali ako ga tata pročita...“ Bila je sigurna da se Lukas neće složiti i da će završiti razgovor već posle nekoliko sekundi.

Bet je iskrivila usta: „Otac ti je otputovao u Kembridž. Na iznenađni sastanak sa direktorom banke. Vратиće se za dva dana. Imamo, dakle, dovoljno vremena da odlučimo šta da radimo. Ali hoću najpre da pročitam pismo.“

A kada ga je tog popodneva pročitala, sedeći u salonu, nije imala nijednu zamerku.

„Ima sedamdeset tri godine, malo je rasejana i pije čaj za koji nikad nisam čula, ali mi se čini da je prilično draga bakica. Nije napisala ništa neprikladno. Naprotiv.

Mora da te je gospođica Kuper dobro opisala. Tačno je da si stidljiva. Osim toga, prirodno je da voliš kočije. Ko ih ne voli?!“, rekla je Bet pomilovavši ćerku.

Njena majka nije nikako mogla znati da je u dnevniku pisala o kočiji i da se datumi neobično podudaraju. Potpuno joj je promakao još čudniji detalj sa kikicama. Kako bilo da bilo, Betino pozitivno mišljenje nije mnogo vredelo, ledi Margaret je živela u Bajberiju, a ne u Londonu. Njenom ocu se to neće nimalo dopasti!

„Ne brini, Bajberi je lepo, mirno seoce. Tvoj otac i ja nismo nikad bili tamo, ali sam o njemu čula samo lepe stvari. Osim toga, to je samo dopisivanje, a uskoro će kraj školske godine, pa samim tim i dopisivanja. Važno je šta misli gospođica Kuper. Dobar si đak i sigurno ćeš uspešno položiti razred. Ili sumnjaš u to?“

Sofija ju je umirila; bila je sigurna da će uspešno završiti školsku godinu, jer iz svih predmeta je dobijala samo odlične ocene. Osim toga, gospođica Kuper je polagala velike nade u nju i nikad nije bilo nikakvih problema. Uostalom, tačno je da neće razmeniti mnogo pisama sa ledi Margaret. Škola *Memori* će zatvoriti kapije sredinom jula da bi ih ponovo otvorila u septembru.

Ohrabrena i spokojnija, popela se u svoju sobi i počela da piše ledi Margaret. Trebalo joj je malo vremena pre nego što je spustila pero na hartiju, ali su onda reči potekle, brzo kao Temza.

London, ponedjeljak 5. jun 1913.

Poštovana leđi Margaret Prima Stelante, jutros sam dobila Vaše pismo i odmah Vam odgovaram. Nadam se da nemate previše bolova zbog reume. Ako želite, raspitaću se za neku mast ili losion za njihovo ublažavanje. Moji roditelji poznaju jednog odličnog lekara ovde u Londonu, pa mogu da ga pitam za savet, ukoliko nemate ništa protiv.

Veoma me je iznenadila ljubaznost koju pokazujete prema meni. Ne znam da li me značenje mog imena, na koje ste me podsetili, zaista dobro opisuje. Mudra? Učena? Rekla bih da sam, pre svega, stidljiva. I zato imam probleme s nekim drugaricama iz razreda koje su brbljivice i zlonamerne su. Ne umem da odgovorim na njihove pakosti i stidim se zbog toga. Ja poštujem disciplinu u školi Memori i ne mogu da se požalim na ocene. Štaviše, nadam se da ću biti još bolja i da ću obradovati svoju porodicu, koja se toliko žrtvuje da bih ja mogla da se školujem.

Što se tiče kočije, tačno je da mnogo volim da se vozim. Samo sam se jednom vozila njom i to kad sam išla na sahranu jednog majčinog rođaka. Volela bih da se vozim ponovo, ali ne nekim tako tužnim povodom.

*Drago mi je i počastvovana sam što ću dobijati
Vaša pisma i volela bih da saznam nešto više o
životu u Bajberiju.*

Kakvog je ukusa čaj od zdravčice?

Pozdravljam Vas s poštovanjem.

Gospođica Sofija Harvi

Ulica Saderlend 16C, London

Presavila je pismo i ubacila ga u lep beo koverat, na kome je napisala adresu. Ujutru će, pre škole, otići s majkom da ga pošalje.

Sofija je prvi put bila u prilici da neguje prijateljstvo s nekim. Imala je nekoga kome će moći da poveri i ono što nije smela da kaže svojim roditeljima. Iako je to bila neznanka i, uz to, starica, osećala je da može da joj veruje i, pre svega, podeli s njom svoje misli. To je bio nov, neobičan osećaj. Zato je bila razdragana i imala je želju da se smeje. Već su i one malobrojne rečenice koje je napisala leđi Margaret bile posebne. Originalne. Nisu bile banalne, plitke ili dosadne.

Tri brbljivice su, međutim, bile potpuno drugačijeg mišljenja i sledećeg jutra su se već žalile. Nisu znale šta da odgovore plemkinjama čija pisma nisu bila nimalo zabavna i zanimljiva.

„I? Jesi li pisala svojoj babetini?“, Abin zajedljivi ton nije ovoga puta nimalo povredio Sofiju.

„Jesam. Ledi Margaret Prima Stelante primiće vrlo brzo moje pismo. Jutros sam ga poslala“, odgovorila je odsečno.

„Prima Stelante? Kakvo prezime! Je li to neka šala? Ne zvuči nimalo plemićki. Sve si izmislila“, umešala se Debora, nadmena, kao i uvek.

Karola je pakosno dodala: „Tunjavica može da piše samo nekoj smušenoj babi! Tek ćemo videti da li je plemkinja. Moji roditelji i baba i deda poznaju sve važne porodice u Londonu. Nikad nisam čula da pominju porodicu Prima Stelante.“

Sofija nije mogla da se suzdrži i prasnula je: „Ledi Margaret živi u Bajberiju i ne verujem da tvoja porodica poznaje sve engleske plemiće.“

Njen oštar odgovor naljutio je ne samo Karolu, već i druge dve.

„Hej, lutkice tunjavice, zar ti je toliko stalo do te tvoje babetine?“, Debora joj se toliko približila da je Sofija morala da uzmakne zbog njenog zadaha.

„Ledi Margaret jeste stara, ali sam sigurna da svakog jutra pere zube, za razliku od tebe.“ Ove reči su joj izletele iz usta kao da ju je neka nezadrživa sila naterala da odgovori sa najvećom mogućom, neočekivanom iskrenošću.

Pobesnevši, Debora ju je ščepala za vrat: „Kako se usuđuješ?! Izvini mi se!“

Ulazak gospođice Kuper sprečio je koškanje koje je moglo da preraste u pravu tuču. Debora se brzo odmakla i vratila u svoju klupu.

Napad je, međutim, imao vidljivu posledicu: Sofija je počela da kašlje. Debora ju je stvarno jako stegla. Učtivo je upitala može li da ode u toalet. Zatvorivši se tamo, briznula je u plač.

